

Arrest

nr. 175 869 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 19 januari 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 175 867 van 6 oktober 2016 werd het beroep dat tegen deze beslissing werd ingesteld verworpen.

1.2. Op 12 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Bij arrest nr. 175 868 van 6 oktober 2016 werd het beroep dat tegen deze beslissing werd ingesteld verworpen.

1.3. Nog op 12 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is in de Nederlandse taal als volgt gemotiveerd:

“Aan de heer:

Naam: [B.]

Voornaam: [W.G.]

[...]

Nationaliteit : Suriname

Wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd.

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12.04.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten :

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 26.02.2016. Een vroegere beslissingen tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, 1, tweede lid

Voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en /of

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene kwam in september het Schengen grondgebied binnen in het bezit van een visum geldig voor het kort verblijf (type C) afgegeven door de Franse Diplomatieke autoriteiten in Suriname. Hij keerde echter niet terug naar Suriname en bleef verder in illegaal verblijf op het Schengen grondgebied. Op 30.09.2015 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een legaal in België wonende Franse onderdane ([K.N.] geboren op 25.08.1987). Op 25.11.2015 weigerde de stad Antwerpen melding te maken van de verklaring wettelijke samenwoning nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het beroep tegen de weigering tot registratie van wettelijke samenwoning dat betrokkene indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM in te houden. Vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van deze geregistreerde samenwoning.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in een enig middel het volgende aan “*Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, schending van artikel 7, 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15/12/1980, artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), machtsmisbruik, van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht.*”

Hij betoogt als volgt:

“9.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op een afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, niettegenstaande het feit dat hij wettelijk zou willen samenleven in België met zijn partner van Franse nationaliteit. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst ten onrechte slechts naar het feit dat er geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl men niet motiveert waarom men helemaal geen rekening wenst te houden met de relatie van verzoeker met zijn partner en de mogelijke gevolgen daarvan voor het verblijfsrecht van verzoeker. Dat verzoeker tegen het eerdere bevel een annulatieberoep heeft ingediend dat tot op heden nog steeds hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat verwerende partij bezwaarlijk kan verwijzen naar de niet-uitvoering van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Evenmin wordt er gemotiveerd waarom er geen termijn werd toegekend aan verzoeker voor vrijwillige vertrek. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken moest motiveren waarom zij geen rekening houdt met enerzijds de familiebanden in België en anderzijds de beroepsmogelijkheden tegen het eerdere bevel om het land te verlaten en waarom zij geen termijn toestaat van vrijwillig vertrek.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzuimt om te motiveren waarom geen rekening wordt gehouden met de familiale situatie van verzoeker en waarom er zo snel werd overgegaan tot afleveren van de bestreden beslissing. Evenmin wordt er rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker, zoals het feit dat zijn lopende procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog mag geregistreerd worden.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

9.2. Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt: “§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

De beslissing tot inreisverbod kon echter enkel samen worden genomen met het bevel om het grondgebied te verlaten in één en dezelfde beslissing. Hij ontving echter twee aparte beslissingen: een bijlage 13septies en een bijlage 13sexies.

4

Beide beslissingen zijn duidelijk en onafscheidelijk met elkaar verbonden. Het is de Dienst Vreemdelingenzaken niet toegelaten deze beslissingen kunstmatig op te splitsen. Een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, dient volgens verzoekster dan ook te leiden tot een vernietiging van het inreisverbod.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele motivatie geeft waarom zij voor kiest om verzoekster een langdurig inreisverbod op te leggen van wel twee jaar. Dat verzoeker bezwaarlijk zijn bestaande relatie twee jaar kan onderbreken. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen enkele rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de situatie van verzoeker.

9.3. Artikel 7, lid 1 Vreemdelingenwet bepaalt: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten...]" Het feit alleen dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, is geen afdoende reden om een inreisverbod op te leggen. Dat er immers meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag en in de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet die voorrang hebben en de toepassing van artikel 7 en 74/11 Vreemdelingenwet uitsluiten. De bestreden beslissing werd dan ook genomen met schending van artikel 7 en 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker tegen de verwijderingsmaatregel een beroep heeft ingesteld dat nog steeds hangende is, zodat het niet opvolgen hiervan bij gevolg hic en nunc ook niet als grond van de beslissing kan worden aangevoerd.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat de minister of zijn gemachtigde zich kunnen onthouden van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen. Van enige verplicht tot het opleggen van zulk een inreisverbod is geen enkele sprake.

Verwerende partij diende verder de bestreden beslissing ook niet te nemen. Hij wordt hier niet geconfronteerd met een wettelijke verplichting, maar met een wettelijke mogelijkheid. Bij het nemen van deze beslissing dient rekening te worden gehouden en met de stand van de procedure die de grond voor de aanwezigheid van verzoeker vormt én met de concrete omstandigheden van het dossier. Door dit niet te doen maakt verwerende partij misbruik van haar macht.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat verzoeker hiertegen een beroep heeft ingesteld, zodat het niet opvolgen hiervan bij gevolg hic en nunc niet als grond van de beslissing kan worden aangevoerd. Dat verzoeker verder ook een vaste verblijfplaats heeft te [...] zodat er geen enkele reden bestaat om hem vast te houden. Dat er ook geen rekening is gehouden met de eis om het gezinsleven te eerbiedigen.

Door dit niet te doen maakt verwerende partij misbruik van haar macht. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

De bestreden beslissing omvat geen enkele overweging van deze verplichte afweging. Dit is tevens een schending van artikel 8 EVRM (zie infra).

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

9.4. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld.

Vornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldige gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt uit het feit dat zij de bestreden beslissing neemt, niettegenstaande verzoeker een relatie heeft met een Franse vrouw. Indien verzoeker wettelijk zou samenwonen met zijn Franse partner, zou dit tot gevolg hebben dat hij over een verblijfsrecht zou beschikken en dit overeenkomstig artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Er is geen zorgvuldige voorbereiding geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en de belangen van verzoeker werden niet zorgvuldig afgewogen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk nu hij zal worden gescheiden van zijn partner en geen rekening wordt gehouden met de familiebanden van verzoeker. Van de verwant van een EU-burger kan niet worden geëist dat hij eerst een visum zou aanvragen in zijn land van herkomst. Het bewijs van zijn identiteit en verwantschap is voldoende.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelswijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

9.5. Door de vasthouding van verzoeker wordt het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dat het geenszins aangetoond is dat de verwijdering en vasthouding van verzoeker, noodzakelijk zou zijn gelet op de dwingende bepalingen die worden beoogt in artikel 8 §2 EVRM. Dat de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker van aard is om zijn privé- en gezinsleven zeer ernstig aan te tasten.

Dat er sprake is van een familieband tussen verzoeker en zijn Franse partner. Dat deze band voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Dat er een positieve verplichting is voor de staat bij een eerste toelating tot verblijf om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). De beoordeling van deze verplichting geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privé- en gezinsleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst. Verzoeker heeft ook een blanco strafblad.

Door het voor verzoeker onmogelijk te maken om samen te wonen in België, wordt er afbreuk gedaan aan het recht op een privé- en gezinsleven. Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

9.6. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM), van de formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 7, 62,74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en machtsmisbruik.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

2.2. Waar verzoeker kritiek uit op het gebrek aan motivering voor het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek en tevens de schending aanhaalt van de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), merkt de Raad op dat deze kritiek gericht lijkt te zijn tegen het in punt 1.2. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten dat niet het voorwerp vormt van het huidig schorsings- en annulatieberoep. Dezelfde vaststelling geldt ook voor de opwerping van verzoeker dat er geen reden is tot vasthouding omdat hij een vaste verblijfplaats heeft en hij in dit verband een schending aanhaalt van artikel 8 EVRM. Kritiek die is gericht tegen een andere beslissing dan de bestreden beslissing kan niet dienstig worden aangevoerd.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Er dient hierbij te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, quod non in casu, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing motiveert duidelijk met verwijzing naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat er een inreisverbod wordt opgelegd omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 26 februari 2016 en omdat hij weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen. Verder geeft de bestreden beslissing de verblijfshistoriek van verzoeker weer en besteedt ze in dit verband aandacht aan verzoekers relatie met zijn Franse vriendin. Meer bepaald motiveert de verwerende partij dat *“De weigering van registratie van wettelijke samenwoning [...] een contra-indicatie [vormt] inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”* Verwerende partij besteedt nog aandacht aan de beroepsprocedure die verzoeker heeft ingesteld bij de familierechtbank tegen voormelde beslissing, waarbij zij overweegt, *“In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van deze geregistreeerde samenwoning.”* Verder preciseert de bestreden beslissing dat de duur van het inreisverbod in het belang van de immigratiecontrole twee jaar is omdat verzoeker geen enkel wettig motief meer heeft om in België te verblijven, omdat hij hardnekkig illegaal op het grondgebied verblijft en omdat er uit het administratief dossier geen omstandigheden blijken die een minder lange duur van het inreisverbod rechtvaardigen.

2.5. Gelet op het voormelde dient de Raad te concluderen dat verweerder niet dient te motiveren waarom geen rekening werd gehouden met de familiale situatie van verzoeker en meer bepaald met diens relatie met een Franse onderdaan, aangezien er hieromtrent wel degelijk gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, zoals er eveneens gemotiveerd werd aangaande de termijn van het inreisverbod, waarbij rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, m.i.v. de lopende procedure bij de familierechtbank en de mogelijke uitkomst ervan. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt vormt het feit geen gevolg te hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk een afdoende reden om een inreisverbod op te leggen. Dit volgt duidelijk uit artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

2.6. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht blijkt dan ook niet. Waar verzoeker verder inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing wordt het middel verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.8. Verzoeker is van oordeel dat hij bezwaarlijk zijn bestaande relatie twee jaar kan onderbreken, maar met deze overtuiging toont hij niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

2.9. Het gegeven dat het inreisverbod steeds gepaard moet gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten betekent niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod in één en dezelfde beslissing moeten worden genomen. Het gaat immers om twee afzonderlijke administratieve rechtshandelingen, gestoeld op eigen rechtsgronden en met eigen finaliteiten. Verzoeker toont ook niet aan wat de grondslag is van zijn stelling en toont dan ook geenszins aan dat het bestreden inreisverbod onwettig zou zijn omdat het in een afzonderlijke akte werd opgenomen.

2.10. Waar verzoeker verder stelt dat een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten de vernietiging van het inreisverbod met zich meebrengt, dient de Raad op te werpen dat verzoekers stelling gelet op het gestelde in de punten 1.1. en 1.2. niet kan opgaan. Waar hij betoogt dat het inreisverbod niet kan steunen op het niet uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten waartegen hij een annulatieberoep voor de Raad heeft ingediend dat nog steeds hangende is, gaat verzoeker voorbij aan het privilège du préalable wat maakt dat de verwerende partij mag uitgaan van de wettigheid van een eerder getroffen verwijderingsmaatregel. Verwerende partij diende in de bestreden beslissing dan ook niet te motiveren waarom ze geen rekening houdt met de beroepsmogelijkheden tegen het in punt 1.1. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Een annulatieberoep gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft voorts geen schorsende werking ten aanzien van de uitvoerbaarheid van dit bevel. Verzoeker kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat hij geen gevolg moest geven aan het in punt 1.1. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft uitvoerbare kracht van zodra het wordt uitgevaardigd en tot wanneer daar uitdrukkelijk anders over wordt beslist in rechte, zodat het verzoeker niet toekomt om op grond van zijn eigen beoordeling over de eventuele gegrondheid van grieven die hij er meent te kunnen tegen aanvoeren, te oordelen dat hij geen gevolg moet geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan hij het voorwerp uitmaakt.

2.11. Verzoeker betoogt verder, onder verwijzing naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij ervoor had kunnen opteren zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen. Luidens artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde zich inderdaad onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. Door te wijzen op "*de concrete omstandigheden van het dossier*" en "*de stand van de procedure*" toont verzoeker niet aan dat er te dezen humanitaire

redenen dienden te primeren, noch toont hij hiermee aan dat de verwerende partij misbruik maakte van haar macht door de bestreden beslissing te nemen.

2.12. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld heeft verweerder voldoende rekening gehouden met verzoekers relatie met zijn Franse partner. Waar verzoeker stelt dat indien hij met zijn Franse partner op een wettelijke wijze zou samenwonen dit tot gevolg zou hebben dat hij over een verblijfsrecht zou beschikken overeenkomstig artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verwerende partij wel degelijk rekening houdt met deze mogelijkheid, aangezien ze in de bestreden beslissing stelt, *“In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van deze geregistreerde samenwoning.”*

2.13. Verzoeker acht de gang van zaken kennelijk onredelijk omdat hij naar zijn oordeel gescheiden wordt van zijn partner en er geen rekening wordt gehouden met zijn familiebanden, maar uit het gestelde in punt 2.12. blijkt dat deze scheiding slechts tijdelijk is indien de samenwoning alsnog dient te worden geregistreerd ingevolge de procedure die verzoeker heeft ingeleid bij de familierechtbank. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij al een verwant is van een EU-burger indien niet blijkt dat zijn wettelijke samenwoning met deze EU-burger geregistreerd werd.

2.14. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanhaalt met betrekking tot het bestreden inreisverbod, wijst de Raad er op dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder ernstige vraagtekens plaatste bij het bestaan van een werkelijk gezinsleven daar de stad Antwerpen weigerde melding te maken van de verklaring wettelijke samenwoning nadat was vastgesteld dat verzoeker trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Verzoeker kan deze vaststellingen niet weerleggen. Waar het vanzelfsprekend is dat een oprecht huwelijk of oprechte relatie onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, is dit niet het geval voor een schijnhuwelijk of een schijnsamenwoning. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat er op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was waarmee de gemachtigde rekening moest houden. Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat de gemachtigde er toe gehouden was om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA